

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

4.Bf.340/2021/9. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2022. június hó 21. napján tartott nyilvános ülésen kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A testi sértés büntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2021. szeptember 1. napján kihirdetett 10.B.58/2020/39. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 2 (kettő) évre enyhíti, végrehajtását 4 (négy) év próbaidőre felfüggeszti, a közügyektől eltiltását mellőzi.

A feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén válik esedékessé.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú bíróság ítélete ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2021. év szeptember hó 1. napján kihirdetett 10.B.58/2020/39. számú ítéletében Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki életveszélyt okozó testi sértés büntetében [Btk. 164. § (1) bekezdés és (8) bekezdés I. fordulat], amiért őt 2 év 3 hónap – börtönben végrehajtandó – szabadságvesztés büntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A kiszabott szabadságvesztésbe beszámította vádlott által őrizetben töltött időt, továbbá rendelkezett az eljárás során lefoglalt tárgyakról is akként, hogy

azok lefoglalását megszüntette és tulajdonosaiknak kiadta, míg az értéktelen tárgyak megsemmisítéséről határozott. A bűnösnek kimondott vádlottat kötelezte a bűnügyi költség viselésére.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott büntethetőséget kizáró okból, jogos védelem fennállta okán történő felmentésért, védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.848/2021/2. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a bűnügyben releváns bizonyítékokokat megvizsgálata, azokat egyenként és együttesen értékelve – a vádlott elvetett védekezésével szemben – részben mérlegeléssel állapította meg a tényállást. Hibaként jelölte meg ugyanakkor, hogy az elsőfokú bíróság által rögzített történeti tényálláshoz tartozó ténymegállapítás az ítélet indokolásában, a [75] bekezdésben szerepel, amely ítéletszerkesztési hiba ugyan, azonban az állandóan követett bírói gyakorlat értelmében az indokolásban feltüntetett releváns tények a tényállás részét képezik és oda átemelendők. Ezzel párhuzamosan indítványozta, hogy az ítéltábla a fentiekre tekintettel azzal egészítse ki a történeti tényállást, hogy a vádlott közepes erőhatással szúrt a cselekménye kifejezésekor. Az ügyészi álláspont szerint e kiegészítéssel a tényállás immár mentessé válik a Be. 592. § (1) és (2) bekezdéseiben írt megalapozatlansági okoktól, így felülbírálatra alkalmas. Egyebekben a törvényszék indokolási kötelezettségének eleget tett, indokolása nem ellentétes a logika szabályaival. Az átiratban foglaltak szerint az elsőfokú bíróság alappal vetette el a vádlott jogos védelmi helyzetre hivatkozó védekezését, állapította meg elkövetéskori tudatartalmát és bűnösségét, törvényesen minősítette a vád tárgyává tett, vegyes bűnösségű, testi épség elleni büntetett. Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az ügyben releváns bizonyítékok újra értékelésére törvényes lehetőség nincs, ezért az ügyészi álláspont szerint a védelmi fellebbezések a másodfokú eljárásban nem vezethetnek eredményre. A büntetés kiszabása körében a fellebbviteli főügyészség szerint a törvényszék valamennyi bűnösségi körülményt számba vett, értékelt. A sértett maradandó fogyatékoságot és egyben 20 %-os egészségsromlást is szenvedett, ezért helyesen döntött, amikor a vádlottal szemben – büntetlen előélete ellenére – végrehajtandó szabadságvesztést és közügyektől eltiltást szabott ki. Mindezek alapján a fellebbviteli főügyészség az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

[4] A vádlott védője a felmentést célzó fellebbezését rendkívül részletesen írásban is megindokolta, ebben több bizonyítási indítványt is előterjesztett. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás hiányos, mert részben felderítetlen, ezért az ítélet a Be. 592. § (2) bekezdés b) pontja értelmében megalapozatlan. A megalapozatlanság kiküszöbölése érdekében a védő tárgyalás kitűzését és bizonyítás felvételét indítványozta. E körben tanúl sértett és Terheltl vádlott közti konfliktus előzményeinek feltárását indítványozva a köztük folyó pótmagánvádas eljárásra hivatkozott. Az elsőfokú ítéletnek a felek haragos viszonyára vonatkozó megállapításai ugyanis nem teljeskörűek, a másodfokon felvett bizonyítás eredményeként megállapítható lenne, hogy a megromlott viszony jelentős mértékben köszönhető a sértett agresszív magatartásának. Kérte továbbá, hogy a másodfokú bíróság ismételen hallgassa meg tanúként tanúl élettársát tanú2t, mert a tanú részben önellentmondó nyilatkozatokat tett az általa észlelt, látott eseményekről, amely ellentmondásokat meg sem próbált tisztázni az elsőfokú bíróság. Hangsúlyozta a védő, hogy a rossz látási viszonyok miatt az is megkérdőjelezhető, hogy a tanú az eseményeket egyáltalán

észlelhette-e. Ezzel összefüggésben arra is indítványt tett a védő, hogy a bíróság tegye vizsgálat tárgyává a sértett által a bűncselekmény elkövetésekor alkalmazott paprikaspray működési mechanizmusát, mert így cáfolhatná a sértett élettársának tanúként tett abbéli nyilatkozatát, hogy látta a gázfelhőt, ami a sértett fejére ereszkedett. Kérte ezért igazságügyi toxikológus szakértő kirendelését a paprikaspray működési mechanizmusának megállapítása érdekében. Végezetül indítványt tett arra is, hogy a bíróság együttesen hallgassa meg az igazságügyi pszichológus szakértőt és az ügyben eljáró szaktanácsadót, mert a nyomozás során eltérő véleményt terjesztettek elő a vádlott által elmondottak valóságtartalmának megítélését illetően. Másodlagosan a védő az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését indítványozta.

[5] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezéseket nyilvános ülésen bírálta el a Be. 599. § (1) bekezdésében írtak alapján, ahol a védő lényegét tekintve az írásban előterjesztett fellebbezését és bizonyítási indítványait tartotta fenn.

[6] A sértett jogi képviselője felszólalásában a Kúria 3/2013.BJE. számú jogegységi határozatban rögzített szempontok alapján három vizsgálódási sarokpontot ajánlott az ítéltábla figyelmébe a vád tárgyává tett cselekmény helyes minősítése érdekében. Felhívta a figyelmet a vádlott által használt elkövetési eszköz irányítottságára, amellyel kapcsolatban arra az álláspontra helyezkedett, hogy a vádlott nem vaktában szúrt, a sértettel szemben állt, magatartása tehát nem lehet gondatlan. Ugyancsak a fellebbviteli bíróság figyelmébe ajánlotta a vádlott által alkalmazott erőhatást és az elkövetés után tanúsított vádlotti magatartást, amelyekből azt a következtetést vonta le, hogy a helyes minősítés inkább a Btk. 160. § (1) bekezdésében meghatározott és az ott írtak szerint minősülő emberölés bűntettének kísérlete lenne.

[7] A vádlott védője viszontválaszában kifejtette, hogy a sértetti képviselő által felhozott körülményekre tényyszerű bizonyíték nem lelhető fel.

[8] A védelmi fellebbezések más okból alaposak.

[9] A másodfokú bíróság a fellebbezések elintézése során először a felülbírálat terjedelmének kérdésében foglalt állást, amelynek eredményeként megállapította, hogy a bejelentett ellentétes irányú jogorvoslati nyilatkozatok tartalmára figyelemmel a felülbírálat terjedelme a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése értelmében teljeskörű. A fent megjelölt rendelkezések kimondják, hogy a másodfokú bíróság – ha e törvény kivételt nem tesz – a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírálja. Ha e törvény eltérően nem rendelkezik, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnöség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását a bíróság arra tekintet nélkül bírálja felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett. Mindezekre figyelemmel az ítéltábla megállapította, hogy a felülbírálat teljeskörű és azt a korábban jelzettek szerint nyilvános ülésen bírálta el. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat maradéktalanul megtartotta és nem vétett olyan eljárási szabályt, amelyre tekintettel az elsőfokú ítéletet hatályon kívül kellett volna helyezni.

[10] Az elsőfokú bíróság – miután az eljáró bíró személyében változás történt – a tárgyalás anyagának ismertetésével megismételte az eljárást, amelynek során ügyfelderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett. Az iratokból megállapítható, hogy a törvényszék rendelkezésére álló és az általa beszerzett bizonyítékokat egyenként és összeségükben is megvizsgálta, egybe vetette, értékelte, majd ennek eredményeként mérlegeléssel állapította meg a történeti tényállást. Részletesen bemutatta az egyes bizonyítékokat, számot adott azok mikénti értékeléséről és megindokolta azt is, hogy milyen bizonyítékok alapján vetette el a vádlott jogos védelmi helyzetre történő hivatkozását.

[11] A másodfokú bíróság nem értett egyet a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészségnek a tényállás kiegészítése iránti indítványával, mert az a körülmény, hogy a vádlott által kifejtett erőbehatás közepes erejű volt, nem csupán a [75], hanem a [12] bekezdés utolsó előtti sorában, a történeti tényállásban is szerepel. A tényállás ugyanitt, a sérülés keletkezési mechanizmusa tekintetében mégis pontosítandó. A vádlott a sértettnek metszett-szúrt sérülést okozott, melynek bekövetkezése önmagában nem szúrás, hanem az éles, hegyes eszköznek a sértett hasán egyidejű húzás és nyomás (köznapi kifejezéssel kaszáló mozdulat) hatására következett be (szakértő² igazságügyi orvosszakértő szakvélemény, nyomozati iratok 547. oldal).

[12] A nyomozati iratok között fellelhető orvosszakértői vélemény nem ad egyértelmű eligazítást abban a tekintetben, hogy a sérülés pontosan milyen jellegű volt, azonban azt kétséget kizáróan meg lehetett állapítani a szakértői vélemény alapján, hogy szó sem volt kifejezetten és egyértelműen szúrt sérülésről, hanem éppen ellenkezőleg, a szakértő is úgy foglalt állást, hogy a sértett sérülései jellegüket tekintve metszett-szúrt vagy metszett sérülések voltak. E körülményhez tartozik az is, hogy a sértett klinikai ellátásának dokumentálása során az életveszélyt elhárító orvosok utóbb nem rögzítették írásban a sértett sérülésének mélységét, így ebben a kérdésben az orvosszakértők sem tudtak bármilyen konkrét álláspontot elfoglalni. Azt már a klinikusok is leírták ugyanakkor, hogy a sérülés jellege „vágott metszés”, amelyre később az orvosszakértő úgy nyilatkozott, hogy ez a kifejezés orvosszakértői szempontból, a keletkezési mechanizmusára nézve téves és az valójában metszett-szúrt vagy metszett sérülés volt. Mindezeknek azért tulajdonít nagy jelentőséget az ítéltábla, mert a sérülés keletkezési mechanizmusa, illetve annak körülményei irányadóak a jogi minősítés helyes megítélése során is.

[13] A fentiekben kifejtettek tükrében ugyanakkor mellőzni kellett az ítélet indokolásából a [108] bekezdésben foglaltakat. E helyen azt rögzítette a Budapest Környéki Törvényszék – figyelemmel arra, hogy az eljárás során az elkövetés eszköze nem került elő -, hogy „az valószínűleg a vádlott közvetlen testi őrizzetében volt, lehetett egy bicska, vagy éppen egy hosszabb lakáskulcs is...”. Az elsőfokú bíróságnak a fenti megállapítása két szempontból is megalapozatlan. Egyfelől azért, mert a bíróság kétséget kizáróan megállapított tényekre alapozza az ítéletét, ezért olyan megállapításnak nem lehet helye az ítéletben, hogy „valószínűleg” ez vagy az lehetett az elkövetés eszköze. A büntetőjogi bizonyosság eljárásjogi alapkövetelmény, amelyet a Be. 7. § (4) bekezdése fogalmaz meg akként, hogy a kétséget kizáróan nem bizonyított tény, nem értékelhető a terhelt terhére. Ezért tehát az elsőfokú bíróság valószínűségi véleménye helyett azt szükséges megállapítani, hogy az eljárás során az elkövetés eszköze nem került elő, tehát abban sem lehet megnyugtatóan állást foglalni, hogy mi is volt az pontosan. Tényként kezelendő ugyanakkor – éppen az orvosszakértői véleményben foglaltak alapján -, hogy az hegyes, éllel bíró eszköz volt, amely az adott körülmények között alkalmas volt a ténylegesen bekövetkezett igen súlyos

sérülés okozására. Az elsőfokú bíróságnak a tényállás [12] bekezdésében tett helyes megállapítása szerint is ilyen volt az elkövetés eszköze. Mellőzni kellett ezért az ítéletnek az ezzel ellentétes későbbi megállapítását, hogy az elkövetés eszköze akár egy kulcs is lehetett, hiszen az elsőfokú bíróság maga állapította meg az eszköz éles, hegyes jellegű voltát.

[14] Az ímént kifejtettek értelmében – szemben a sértett jogi képviselője által a nyilvános ülésen a minősítés vonatkozásában felvetettekkel – a sértett sérülésének jellege, ezáltal keletkezési mechanizmusa is már önmagában is kizárja az emberölés bűntette kísérletének megállapítását, de ezen túlmenően az alanyi és tárgyi oldal vizsgálata során is azt állapította meg a másodfokú bíróság, hogy döntő többségében nem állnak rendelkezésre olyan adatok, amelyekből kétséget kizáróan következtetést lehetne vonni a súlyosabban minősülő cselekményre.

[15] Az elsőfokú bíróság részletesen foglalkozott a vádlott védekezésével és ennek eredményeként helyesen állapította meg, hogy nem elfogadható Terheltl részéről a jogos védelmi helyzetre történő hivatkozás. Az e körben adott elsőbírői okfejtéssel maradéktalanul egyetértett az ítéltábla is. Ez annyival egészítendő ki, hogy az iratok között nem található olyan bizonyíték, amely akár a legcsekélyebb mértékben is arra utalna, hogy a vádlottat bármilyen bántalmazás érte volna a sértett részéről, azonban, ha ilyen érte is, azzal biztosan nem fordult orvoshoz.

[16] A másodfokú bíróság nem találta alaposnak a védő által előterjesztett bizonyítási indítványokat, ezért valamennyit elutasította. A sértett és vádlott közötti rossz szomszédi, haragos viszony tekintetében az elsőfokú bíróság bizonyítást vett fel, az ítéletében erről ténymegállapításokat tett a [8] bekezdésben, ennél fogva az ítéltábla álláspontja szerint e körülménynek a további részletezése nem indokolt. Természetesen igaz ez a folyamatban lévő pótmagánvádas eljárásra is, hiszen ennek az eljárásnak a ténye sem változtat azon a körülményen, hogy a vádlott és a sértett között már hosszabb idő óta haragos viszony volt és köztük az ellentétek, nézeteltérések időről-időre, visszatérő jelleggel mindig kiújultak, különböző okok miatt. Ez a megállapítás pedig elegendő az előzmények tekintetében. Szintén nem értett egyet az ítéltábla a sértett élettársának tanú² tanúnak az ismételt meghallgatásával, mert a tanú vallomását az elsőfokú bíróság részletesen értékelte, továbbá az ítéletből az is megállapítható, hogy a tanú inkább bizonytalan volt több kérdésben, mintsem elfogult az élettársa javára. A törvényszék emellett rögzítette azt is, hogy a cselekmény decemberben este fél nyolc körüli időben történt, így a tanú eleve nem láthatta tisztán az udvaron történő eseményeket, különösen úgy, hogy a lakásban tartózkodott és csak később, a hangoskodásra figyelt fel. Ehhez kapcsolódóan értelem szerűen nem igényelte további bizonyítás felvételét a paprikaspray működési mechanizmusa sem. A vádlott szavahihetőségének megítélése minden esetben az eljáró bíróság feladata. Ez alapvetően jogi természetű kérdés, megítéléséhez nem szükséges sem szaktanácsadó, sem szakértő igénybevétele. A bíróság maga dönt egy vádlott vagy tanú szavahihetőségéről, amelyről az ítéletének indokolásában részletesen számot kell adnia. Nincs jelnetősége az ítéltábla álláspontja szerint ezért annak a körülménynek, hogy egyébként a szaktanácsadó és a szakértő milyen megállapításokat tettek a vádlott általános szavahihetőségéről, mert azt a bíróságnak saját magának kell megítélnie a rendelkezésére álló egyéb bizonyítékok ismeretében.

[17] A cselekmény minősítése körében az elsőfokú bíróság részletesen foglalkozott a vádlott magatartásával és a váddal egyezően helyesen és törvényesen jutott arra a

következtetésre, hogy a vádlott magatartása a Btk. 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés I. fordulat szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntetteként értékelendő. Az életveszélyt okozó testi sértés büntette vegyes bűnösséggel megvalósítható deliktum. Ez azt jelenti, hogy az elkövetőt az alapcselekmény (testi sértés) tekintetében mindig szándékosság, míg az eredmény (életveszély) vonatkozásában akár szándékosság, akár gondatlanság is terhelheti. E bűncselekmény élesen megkülönböztetendő a jelentősen szűkebb kategóriát képező, úgynevezett praeterintencionális (szándékon túli eredményű) bűncselekményektől, ahol az alapcselekmény tekintetében szintén szándékosság áll fenn, azonban az eredmény tekintetében kizárólag a gondatlanság kerülhet szóba, mert ellenkező esetben más – súlyosabb – bűncselekmény valósul meg. A szándékon túli eredményű bűncselekmény egyik tipikus példája a halált okozó testi sértés. Elviekben tehát nem kizárt, hogy az életveszélyt okozó testi sértés vonatkozásában az eredményre, azaz az életveszély okozására is kiterjedjen az elkövető szándéka, azonban ez a gyakorlatban rendkívül ritka. A tipikus az, amikor az elkövető a testi sértés szándékával bántalmazza a sértettet, amelynek eredményeként életveszélyes sérülés alakul ki. A gyakorlatban legtöbbször az eredmény tekintetében – mint jelen esetben is - az elkövető gondatlansága áll fenn. A Budapest Környéki Törvényszék az ítélete indokolásában elemezte a vádlott elkövetéskori aktuális tudattartalmát és magát a vádlotti magatartást, amelyek eredményeként arra a következtetésre jutott, hogy a szándékos elkövetési magatartást tanúsító Terheltl vádlottat a bekövetkezett eredmény tekintetében a gondatlanság enyhébb formája (hanyag gondatlanság, negligentia) terheli. Az ítéltábla a bizonyítékok elemzése, a vádlott elkövetéskori aktuális tudattartalma és a kívülvilágban megnyilvánuló magatartása alapján arra az álláspontra helyezkedett, hogy az eredmény tekintetében a gondatlanság súlyosabb foka, a tudatos gondatlanság (luxuria) terheli a vádlottat. Ez akkor állapítható meg, amikor az elkövető előre látja magatartásának lehetséges következményeit az intellektuális oldalán, miközben érzelmileg ahhoz úgy viszonyul, hogy könnyelműen bíz a következmények elmaradásában. A gondatlanság két fajtája között alapvető eltérés van, mert az enyhébb megítélés alá eső hanyag gondatlanság esetén az elkövető nem látja előre a lehetséges következményeket, azért ahhoz érzelmileg semmilyen módon nem tud viszonyulni. Ezzel szemben a tudatos gondatlanság esetében számol a lehetséges következményekkel, de bizakodása könnyelmű a következmények elmaradását illetően. Jelen ügyre lefordítva ez azt jelenti, hogy Terheltl a sértett bántalmazásakor a testi sértés szándékával cselekedett, az eredményre a tudatos gondatlansága terjedt ki, mert bár számolt a lehetséges következményekkel, mégis könnyelműen bízott azok elmaradásában.

[18] A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság hiánytalanul és helyesen sorolta fel a vádlott javára szóló enyhítő és terhére értékelendő súlyosító körülményeket. Ez mindössze annyiban szorul pontosításra, hogy a másodfokú bíróság nem értékelte enyhítő körülményként a vádlottnak az eredmény tekintetében fennálló hanyag gondatlanságát, figyelemmel arra, hogy az előzőekben részletezettek szerint azt tudatos gondatlanság. Az elsőfokú bíróság által adott büntetési körülmények felsorolásából látható, hogy döntően jelentős számbeli fölényben vannak a vádlott javára szóló enyhítő körülmények, míg jóval kevesebb a terhére értékelendő súlyosító körülmény. Az enyhítő körülmények számbeli fölényén túlmenően az ítéltábla nagyobb nyomatékval értékelte a vádlott büntetlen előéletét és eddig tanúsított kifogástalan életvezetését, hiszen Terheltl 57 éves és egész életében nem került összetűzésbe a törvénnyel. Szintén nagyobb nyomatékot tulajdonított a másodfokú bíróság a vádlott daganatos megbetegedésének, amely a rendelkezésre álló orvosi dokumentáció szerint jól kontrollált és kezelhető, azonban mégis meglehetősen súlyos, amely folyamatos sugárterápiát és orvosi ellenőrzést igényel. Mindezen körülmények alapján a másodfokú bíróság indokolatlannak és eltúlzottnak tartotta a törvénnyel első ízben

összeütköző vádlott esetében a törvényi minimumot meghaladó, végrehajtandó szabadságvesztés alkalmazását. Az ítéltábla ezért Terhelte vádlott szabadságvesztés büntetését a törvényi minimum szerinti 2 évre enyhítette, egyben lehetőséget látott a végrehajtás 4 évi próbaidőre történő felfüggesztésére a Btk. 85. § (1), (2) bekezdése alapján, mivel az elkövető személyi körülményeire figyelemmel alaposan feltehető, hogy a büntetés célja annak végrehajtása nélkül is elérhető.

[19] A szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésével egyidejűleg az ítéltábla mellőzte a Btk. 61. § (1) bekezdése értelmében csak végrehajtandó szabadságvesztés mellett kiszabható közügyektől eltiltást. Szintén a szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztése okán rendelkezett akként a fellebbviteli bíróság, hogy a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés csak akkor hatályosul, ha a szabadságvesztés végrehajtását utóbb elrendelik.

[20] A Fővárosi Ítéltábla az eddig kifejtettek értelmében az elsőfokú bíróság ítéletét – a büntetést kiszabó részében – a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg az ítélet egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdésének felhívásával helybenhagyta.

Budapest, 2022. június 21.

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Németh Nándor s.k. előadó bíró, Dr. Lőrinczy Attila István s.k. bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 10.B.58/2020/39. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.340/2021/9. számú ítéletében írt változtatással 2022. év június hó 21. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2022. június 21. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.

a tanács elnöke